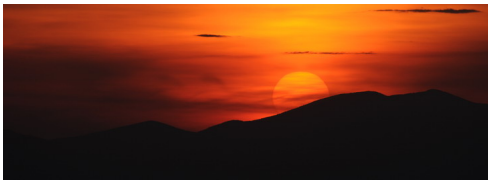

Δεν ήμουν ιδιαίτερα πρόθυμος να σημειώσω κάτι για το δυστύχημα της 26ης Φεβρουαρίου στο 82ο χλμ. της Αθηνών - Λαμίας. Και σίγουρα όχι πάνω στο βράσιμο της είδησης. Κάνοντας μια κουβέντα με τον φίλτατο Ι.Δ., αναπτύσσοντας τις απόψεις μου περί του θέματος, με προέτρεψε να τις γράψω. Όπερ και εγένετο. Εκείνος τις δημοσίευσε στη στήλη «παρεμβάσεις» του χθεσινού (1η/3ου) «Εθνους», η ταπεινότητά μου τις αναρτά εδώ. Δίχως να πιστέυω ότι κομίζω γλαύκα εις Αθήνας, έχουν ως ακολούθως:

Στα χρόνια της εικόνας, η είδηση έφθασε τάχιστα σε κάθε οθόνη τρομάζοντας και τους πιο τολμηρούς από τη βιαιότητα και το αποτέλεσμα της. Κυριακή χαρά και σχόλη, σημαδεύτηκε από το δράμα της απώλειας τεσσάρων ανθρώπων. Κι ο επιζήσας, μορφή τραγική, θα πρέπει για το υπόλοιπο της ζωής του να βρει τρόπο να απαλλαγεί από τις εικόνες της φρίκης που έζησε. Πράγμα εξόχως αμφίβολο.

Αυτά είναι τα στοιχεία του δυστυχήματος. Οι αιτίες είναι πιο δύσκολα ανιχνεύσιμες. Δυο μόνον είναι οι ακλόνητες σταθερές. Η πρώτη είναι η ιδιαίτερα υψηλή ταχύτητα της μοιραίας Porsche, δύσκολο να την ορίσουμε με νούμερα και η δεύτερη, η άκρως άτυχη τροχιά, που της επέτρεψε να μπει ανεξέλεγκτη στο σταθμό στάθμευσης. Ότι και αν συνέβη, αν είχε συμβεί ένα μέτρο πριν, ή ένα μέτρο μετά, η τροχιά της θα ήταν εκτός πάρκιν και θα είχαμε τουλάχιστον δυο άμοιρα θύματα λιγότερα.

Με τα δεδομένα που είναι γνωστά, υπάρχει η βεβαιότητα ότι ο οδηγός του ισχυρού Γερμανικού κουπέ έχει χάσει τον έλεγχο πριν το σημείο εισόδου στο πάρκιν. Είναι πλέον επιβάτης και όχι χειριστής. Όποιος και να καθόταν από εκείνο το χρονικό σημείο και μετά πίσω από το τιμόνι της, δεν θα μπορούσε να κάνει απολύτως τίποτα. Στο καιριο ερώτημα γιατί και πως χάθηκε ο έλεγχος, η απάντηση δεν μπορεί να είναι ούτε μια, μήτε βέβαιη. Κινούμαστε πλέον με εικασίες. Το λόγο έχουν εμπειρογνώμονες με την προϋπόθεση ότι θα έχουν αρκετά στοιχεία για να φτάσουν σε ασφαλή συμπεράσματα.

Μια υπόθεση είναι η αστοχία κάποιου ελαστικού. Εγράφη ότι τα λάστιχα της Porsche ήταν

κατασκευασμένα το '06 και χαρακτηρισμένα ως χειμερινά. Τούτο δεν είναι απαραίτητα επιβαρυντικό και σε καμιά περίπτωση αποδεικτικό αστοχίας. Ακόμα και αν αποδειχτεί ότι κάποιο λάστιχο αστόχησε, μπορεί να συνέβη αφού ο οδηγός έχασε τον έλεγχο. Μπορεί, υποθετικά μιλώντας, καθότι δύσκολο να ειπωθεί κάτι με ακρίβεια. Εξάλλου ακόμα και στον πιο σοφιστικέ θεσμό αγώνων αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών στον κόσμο (F1 & moto GP αντίστοιχα), έχουν παρατηρηθεί αστοχίες καινούργιων, πανάκριβων και εξαιρετικά εξελιγμένων ελαστικών.

Άλλη εικασία, είναι το οδηγικό σφάλμα του χειριστή. Βρισκόμαστε στο μέσο μιας από τις μακρύτερες ευθείες των εγχώριων, σύγχρονων αυτοκινητοδρόμων. Μια μικρή έστω εσφαλμένη κίνηση, συνυπολογιζόμενης πάντα και της ιδιαίτερα υψηλής ταχύτητας που εκινείτο θα μπορούσε, ίσως, να αποσταθεροποιήσει το αυτοκίνητο παρά τα καλά συστήματα ελέγχου πρόσφυσης που είχε. Αν υποτεθεί, βέβαια, ότι δεν τα είχε απενεργοποιήσει ο ίδιος ο οδηγός του. Στην αποσταθεροποίηση, θα συνεισφερε και το οδόστρωμα που φαίνεται κατά τόπους υγρό, με διαφορετικούς, ως εκ τούτου, συντελεστές τριβής.

Κίνηση ιδιαίτερη δεν φαίνεται να υπάρχει, τουλάχιστον στο πολύ μικρό κομμάτι που ελέγχει η κάμερα, ώστε να δικαιολογήσει κάποια άλλη υπόθεση. Ότι π.χ. πήγε να προσπεράσει κάποιο προπορευόμενο όχημα, όπου τελευταία στιγμή διαπίστωσε ότι δεν χωρά και η ακολουθία λαθών και ατυχίας ξεκίνησε. Ξέρουμε λίγα και ίσως δεν θα μάθουμε πολλά περισσότερα. Όπως, αν βρισκόταν σε μια «κόντρα» με κάποιο άλλο αυτοκίνητο που αφέθηκε να εννοηθεί.

Λειτουργώντας όμως εισαγγελικά και καταγγελτικά, ούτε δικαιοσύνη αποδίδεται, ούτε διδάγματα υπάρχουν. Το κοινό και κάποιο τμήμα κάθε είδους Τύπου λειτουργεί κανιβαλικά. Σε τίποτα δεν βοηθά αυτό. Ειπώθηκαν και γράφτηκαν πράγματα φοβερά. Καταγγελτικά, ταξικά και τοξικά. Το σύνολο του τόπου καταδικάστηκε. Ειδικά στους σχολιασμούς των ειδήσεων από αναγνώστες σε διάφορα site. Αυτά είναι τα δυστυχήματα που έπονται του δυστυχήματος. Την επόμενη μέρα μάλιστα, διαβάσαμε στις ειδήσεις ότι για πρώτη φορά επιβλήθηκε η ποινή της ισόβιας καθείρξεως, σε δύο άτομα που προκάλεσαν θανατηφόρο τροχαίο. Στην Γερμανικά φυσικά. Έτσι ακραία τιμωρητικά. Να είναι αυτός ένας τρόπος άραγε;

Στο κυρίαρχο ερώτημα τι πρέπει να γίνει ώστε να μην ξαναθρηνήσουμε τέτοιου είδους θύματα η απάντηση επίσης δεν είναι μια. Μέχρι να αποκτήσουμε συνείδηση και αυτοεκτίμηση, για να πηγαίνουμε σε λιγότερες κηδείες και μνημόσυνα τριχρονων και 24χρόνων, ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε τον πατέρα. Την ώρα που αντικρίζει τα απανθρακωμένα πτώματα της συζύγου του και του παιδιού του μέσα στην κόλαση κρότου και πυρός. Ας δοκιμάσουμε να μπούμε στη θέση του.

Να νιώσουμε την καταστροφή, την ανείπωτη συντριβή, το σοκ που βίωσε ο Υπάτιος από την

Πτολεμαΐδα στο Ύπατο της Βοιωτίας!

Ίσως τότε σκεφτόμαστε περισσότερο, ενεργούμε προσεκτικότερα και τα πτώματα λιγοστεύουν.